

Lažje mi je, ko sem napisal to-le zate, ljuba mladina. Prelil sem nekaj svojih čustev v tvojo nedolžno dušo. Ohrani jih zapuščenim sirotam!

Tebi, Frančišek, pa, ki si bil vzor pravega prijatelja — postavljam s temi vrsticami skromen spominek v „Zvončku“, ki si ga tako rad čital. Sladko spi!

Kaznovana sirovost.

Spisal *Mihael Levstik.*

Stojanov Tinče se je že leto dni učil za mesarja. Med tem časom se je naučil res marsikaj, posebno pa je znal preklinjati in sirovo ravnati z živino, ki je bila namenjena za klanje.

Nekega dne ga pošlje mesar po tele gor k Potokarju. Ko mu je Potokar v hlevu izročil tele in je ondi Tinče suval in pehal na vseh udih trepetajočo žival, preden ji je natvezel vrv okolo vratu, ga gospodar rahlo posvari: „Nikar tako, fant! Žival je vendar vredna usmiljenja, ker mora tako mlada v smrt!“

„Kaj vas to briga!“ ga oblastno zavrne Tinče in potegne za vrv, da se je tele zgrudilo na prednji koleni. „Aló, Sultan, primi!“ zavpije in robato zakolne, da bi pokazal svojo mesarsko mogočnost.

Pes, enako divji kakor njegov brezsrčni zapovednik, jame gromeče lajati ter vgrizne tele v zadnjo nogo. Prestrašena žival se v smrtnem strahu prihuli k nogam svojega krvnika, misleč, da bo ondi varna pred zverjo. A Tinče pritegne vrv, tele cepta za njim, in Sultan divje laja zadaj.

Kadarkoli je prišel nasproti kak človek, je vselej brezsrčni fantalin pehal tele, da je ječalo od groze, in ščuval psa, da je rjovel in popadal ubogo žival.

„Glejte, glejte, mesarjev Tinče!“ so se čudili ljudje, in na to je bil Tinče seveda jako ponosen.

Treba je bilo iti črez deroč in globok potok ravno nad mlinom. A ker je bila brv precej široka, je Tinče brez strahu potegnil tele za seboj. Ko pride sredi brvi, ki je bila zgrajena ravno nad jezom, zapazi, da ga gledajo mlinarjevi. Hoteč pokazati svojo mesarsko veljavo, zakliče: „Aló, Sultan!“ In pes, ki je bil nekoliko zaostal, prilomasti po brvi in hropeč popade tele za nogo. Žival se prestraši in bušne v vodo. Tinče se tega ni nadejal in ker se ni utegnil prijeti ob ograjo pri brvi, pa se v naglici tudi ni spomnil, da bi izpustil vrv, pade za teletom v jez. Tudi Sultan je planil v vodo, a se je držal teleta, ker je bil tako navajen in ga je tudi pritiral h kraju. Tinčeta pa je deroča voda vrgla pod jez, kjer je nesrečnik izginil v neznanško globok tolmun. Šele po dolgem, napornem iskanju so ga mlinarjevi našli in mrtvega izvlekli na suho.

„Saj se mi je zdelo,“ je dejal Potokar, ko je zvedel žalostno novico, „da zadene tega fanta prej ali slej kazen!“